

Τὴν μὴ ἀφίνει ἀπ' ἐδῶ καὶ δεύτερη ἀρπάζει,
 καὶ ὅλος κομψότης καὶ ζωὴ ἀδιάρκοπα χορεύει,
 καὶ ἡ χρυσὴ βασίλισσα μὲς 'στ' ἄσπρα τὸν κυττάζει,
 καὶ ἀπορῶ, μὰ τὸ θεὸ, γιατί νὰ μὴ ζηλεύῃ.
 Ἄν ἤμουν 'γὼ βασίλισσα στιγμὴ δὲν θὰ βαστοῦσα,
 θὰ ἐβγαζα τὴ γόβα μου καὶ θὰ τὸν κυνηγοῦσα.

Μὰ νὰ καὶ ὁ Γλυκύτατος γελᾷ καὶ λουλουδίζει·
 ὅταν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο βλέπῃ κανεὶς 'μπροστά του,
 ποτὲ δὲν ἀπελπίζεται καὶ δὲν κακοκαρδίζει,
 σὰν περιβόλι γίνεται ἀμέσως ἡ καρδιά του.
 Γελᾷ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς, καὶ ὁ βασιλεὺς χορεύει,
 αὐτὸ θὰ 'πῇ τὸ ἔθνος μας πῶς πρίμα ταξειδεύει.

"ὦ! νάτος! τὸ μουστάκι του χαμογελῶντας στρέφει,
 καὶ λέει μὲ παράπονο καὶ 'λίγο λυπημένος:

—Ἄν ὅσοι 'βρίσκωνται ἐδῶ ἦσαν 'δικοί μου ψῆφοι,
 δὲν θ' ἄστανε ὁ κύριος Τρικουπῆς κορδωμένος.—

Τὸν βλέπει κ' ὁ Χαρίλαος, φουσκώνει σὰν τὸν διάνο,
 καὶ λέει ἀπὸ μέσα του—Τί ἔχω νὰ σοῦ κάνω!—

Γ.

Ἐμπρός, ἔμπρός, χορεύετε ὡσὰν δαιμονισμένοι,
 μὰ μὴ κυρία χάνεται μὲς 'στοῦ χοροῦ τὴ ζάλη...

"ὦ! τὴν τρελλή! ποῦ τάχατε νὰ 'βρίσκεται κρυμμένη;

"ὦ! νάτην! κατακόχκινη 'στὴ μέση μας προβάλλει.

Πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ χορὸς καὶ 'λίγη ποικιλία,
 καὶ εἶναι ἀνάγκη ποῦ καὶ ποῦ νὰ χάνεται καμμία.

"ὦ! εἶναι θεῖον, μαγικόν, χρυσὴ ὀνείρου πλάνη,
 νὰ μὴ εὐρίσκη 'στὸ χορὸ ἡ κόρη τὴν μητέρα,
 γὰρ μὴ στιγμὴ ὁ σύζυγος τὴν σύζυγον νὰ χάνῃ,
 καὶ ἄφαντος νὰ γίνεται ἀφράτη καμαριέρα.
 Καὶ πάλι ν' ἀνταμώνωνται τρελλοὶ καὶ πυρωμένοι,
 νὰ πέφτουν, νὰ σηκώνωνται, νὰ παίζουν μπαينوγκαίνει.

Ἡ κάθε φτέρνα ἀναψέ καὶ καίει τὸ ποδάρι,
 χορεύει ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ διπλωματία,
 χορεύει ἡ εὐγένεια, ὁ πλοῦτος, τὸ Φανάρι,
 τὸ πνεῦμα, τὸ ἀξίωμα, καὶ ἡ 'ψηλὴ βλακεία.
 Ὅλα χορεύουν, μοναχὰ ὁ Μπούμπουλης νυστάζει,
 δὲν λησμονεῖ τὸν τεκελὲ, καὶ κρυφαναστενάζει.

Μὰ βλέπω μέσα 'στὸ χορὸ καὶ τὰ καινούρια κράνη,
 καὶ μὲς 'στὸ σπρόβιλο γυρνᾷ καὶ ὁ γενναῖος Πάνος...
 Κανέναν ξένον τοὺς Ρωμηοὺς 'στὸ γαῖστο δὲν τοὺς φθάνει,
 'στὸν πόλεμο ξεσκουφωτοὶ καὶ 'στοὺς χοροὺς μὲ κράνος!
 Χορεύουν καὶ τὰ κράνη μας, χορεύουν τὰ σπαθιά μας,
 καὶ ἡ Εἰρήνη στέφαννα σκορπίζει ἔμπροστά μας.

Σιγὴ, σιγὴ, 'συχάσετε, καὶ ὁ σουπερς θ' ἀρχίσῃ...

"ὦ! πῶς ἀπ' ὅλα κατὶ τί νὰ φάγω θὰ 'μπορέσω;

Τέτοιο Σουπερ ἡ Μοῦσα μου βαστᾷ νὰ τραγουδήσῃ;

—Εἶναι πολὺ καλλίτερα τὴν γλῶσσά μου νὰ δέσω.

Καὶ σεῖς θὰ μ' ἐπιτρέψετε ἐδῶ νὰ σταματήσω...

Δὲν θέλω τὸ στομάχι σας καὶ ἐγὼ νὰ ἐρεθίσω.

Souris.

ΧΟΡΟΙ.

Πόσοι βαθμοὶ ζωῆς ὑπάρχουσι λοιπόν; Πλήθος ἀνθρω-
 πίνων ὄντων χαίνει πρὸ τῆς μαρμαρίνης εἰσόδου τοῦ με-
 γάρου τοῦ κ. Σεργιέρη, ἐνῶ ὁ βορρᾶς μαίνεται κατὰψυ-
 χρος. Εἶνε αὐτοὶ τὸ χυδαῖον τῆς Ἑφημερίδος πλῆθος.
 Τῶν πλείστων τὸ ἔνδυμα εἶνε τετριμμένον, τῶν ἄλλων
 τὰ ὑποδήματα μὲ ὑπερμεγέθεις φεγγίτας, ἄλλοι δὲν ἔ-
 φαγον, ἄλλοι δὲν θὰ φάγωσιν αὔριον. Καὶ ὅμως ἐδῶ,
 εἰς τὰς φωταυγεῖς αὐτὰς αἰθούσας, ὁπόσοι θησαυροὶ
 ἀπαστράπτουσιν ἐπὶ τῆς γυμνῆς σαρκὸς τῆς ματαιότητος!

Αἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐσπερίδος τοῦ κ. Φῶρδ εἰσι
 νωπαὶ ἔτι, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται ὑπεράνθρωπος ἐπι-
 τηδεότης, ἵνα δυνηθῇ ἡ κ. Σεργιέρη νὰ τὰς καλύψῃ
 δι' ὠραιότερων. Καὶ ἐν μέρει τὸ κατῴρθησε.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι μεγάλοι χοροὶ ἀπέδειξαν ὅτι αἱ
 Ἀθηναὶ ἐνέχουσι μεγάλην καλαισθητον μερίδα, ἡ ὁποία
 ἀρκεῖ νὰ ξετεμπελιάσῃ ὀλίγον, ὅπως δῶσῃ ζωὴν καὶ
 ποίησιν εἰς τὴν νεκρὰν καὶ ἄμουσον ταύτην πόλιν.

Εἶνε τόση ἡ τεχνικὴ καὶ φυσικὴ καλλονή, ἡ πρὸ τῶν
 ὀμμάτων μου ἐκτυλισσομένη, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ἐν-
 νοήσω πῶς εἰς ἐν τεμαχίδιον Ἀθηναϊκῆς γῆς εὐρέθη το-
 σοῦτον ἀκμαῖος ὁ θεῖος οὗτος συνδυασμός, ἐνῶ ἐν τῇ ὅλῃ
 πόλει οὐδὲ σημεῖον αὐτοῦ ἀναφαίνεται.

Ἡ πρασιναῖδα, τὰ δροσερὰ ἐκεῖνα ἄνθη, τὰ ὁποῖα εἰσι
 τόσον ζωηρά, ὥστε πιστεύεις ὅτι αἰσθάνονται καὶ δὲν
 τολμᾷς εἰμὴ νὰ τὰ βλέπῃς μόνον, ἀντιπροσωπεύουσι τὴν
 τέχνην τῆς φύσεως.

Οἱ χρωματισμοὶ οἱ θαυμάσιοι τῶν τοίχων καὶ τῆς ὀρο-
 φῆς, τὸ λεπτοεργημένον ἐκεῖνο δάπεδον, ἐφ' οὗ πρέπει
 νὰ βαδίξῃς ὡς πτηνὸν ἐλαφρῶς ἵνα μὴ τὸ ποδοπατήσῃς,
 τὰ σκεῦη καὶ οἱ ἄπειροι κόσμοι ἀντιπροσωπεύουσι τὴν
 τέχνην τῆς ἀνθρωπίνης χειρός.

Καὶ ἡ γύγας μου, ἥτις μὲ ἀκολουθεῖ παντοῦ ὡς ἄγ-
 γελος τιμωρὸς, ἀντιπροσωπεύει τὸν ὠραῖον ἄνθρωπον.

Ἀκούω τὸ προανάκρουσμα τῆς πρώτης contredanse.
 Τὰ ζεύγη τοποθετοῦνται. Τὸ ὠραῖον ἡμισὺ μου εἶνε

ξανθόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὁμοιάζουν δύο λίμνας ἀντανακλώσας τὸν οὐρανόν. Τῷ ἀρέσκει καὶ νὰ λέγῃ πάντοτε. Εὐρίσκει τὸν χορὸν κουραστικόν, τὸν κόσμον ὀχληρὸν καὶ ἐπὶ τέλους μὲ ἀναγκάζει νὰ ἐρωτήσω τὸν ἑαυτὸν μου : Ἄρα γε, ἡ κουταμάρα εἶνε ξανθὴ ;

Visavis μου χορεύει μία παχουλὴ. Νομίζεις ὅτι θ' ἀνοίξουν τὰ μάγουλά της νὰ ἔγῃ κἀνὲν ῥόδον. Ὅταν ὁμιλῇ, καταβρέχονται τὰ χεῖλῃ της, καὶ ὅταν γελᾷ, ἡ κοκκινάδα χύνεται εἰς τὸ πρόσωπόν της σὰν νὰ τῆς στύφουν ῥόϊδο.

Δὲν προκαλεῖ φίλημα, ἀλλὰ δαγκωματιὰ.

Ὑπάρχουν τινες, οἱ ὁποῖοι ἀνήγαγον εἰς ἐπιστήμην τὴν πρὸς τὰς κυρίας ἀναστροφὴν.

Τοὺς βλέπω νὰ κάμνουν τόσα ἀκκίσματα, τόσας ὑποκλίσεις, νὰ κοκεταρίζωνται τόσον, ὥστε ἀπορῶ διατὶ δὲν ἤλθαν ντεκολτέ.

Ποῦ καὶ ποῦ διακρίνεται καὶ κἀνὲν κακοκομμένο φράκο, μὰ τόσῳ ἀταίριαστο, ποῦ φαίνεται σὰν δανεικὸ, ἀλλὰ λίαν εὐεργετικὸν κατὰ τῆς ζέστης, διότι εἰς τὸ βάλε αἱ οὐραὶ τοῦ πετῶσαι ἀφίνουν τὸν κύριόν του μὲ τὸ γελέκο.

Χορεύει τις μὲ ὅλην τὴν ἄνεσιν. Ἐλλεῖπει ἡ φοβερὰ ἐκείνη συνώστισις τῶν προσκεκλημένων τοῦ κ. Φῶρδ, ἥτις κατήντησεν εἰς ὀχλαγωγίαν. Ἐδῶ ἐνίκησεν ἡ κ. Σερπίερη.

Ἐπικρατεῖ πλήρης τάξις καὶ ὅλα ἔχουσι διαρρυθμισθῇ οὕτως, ὥστε ἐκτελοῦνται ὡς διὰ μηχανῆς. Ἡ εὐθυμία εἶνε γενικὴ φθάνουσα μέχρις αὐτῶν τῶν ἀπομάχων, αἵτινες ἐπανερχονται εἰς στιγμὰς ἐνεργείας, διὰ στιγμὰς ὅμως πάλιν ! Πόσον ἀηδίασα τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ἐσκέφθην ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ νεότης μετὰ τινὰ χρόνον θὰ καταντήσῃ ἀπόμαχος !

Ἐν τῇ μέθῃ τοῦ βάλε ὅλαι αἱ σκέψεις μου πτερυγίζουσιν, ὡς χρυσαλλίδες περὶ ἀρτιγέννητον ῥόδον, περὶ τὸ χάριεν ὄν, τοῦ στήθους τοῦ ὁποίου τὰ βωβὰ κύματα βρέχουσι τὸ στήθος μου.

Ἡ λευκὰ ἡ μαῦρα. Ἡ Ἡμέρα ἡ Νύξ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπτική ἡμέρα εἶνε ὥραία, καὶ ἡ ἀπτική νύξ μαγικὴ. Καὶ ὑπὸ τὰ λευκὰ καλλονή, καὶ ὑπὸ τὰ μαῦρα καλλονή.

Ἀπόψε εἶνε Νύξ, διότι εἰς τοῦ Φῶρδ ἦτον Ἡμέρα

Ἄν ἡδυνάμην νὰ πλανηθῶ εἰς τὰ σκότῃ της !

Ἐπεθύμουν νὰ ἐγνώριζον πόσα καζάνια θυμοῦ βράζουν εἰς τὰ στήθη τῶν χορευτριῶν μας, τὰς ὁποίας ἐφέτος ἐπεσκόπισε μέχρις ἀφηνείας ἡ αἰθερία αὕτη γυνή. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἂν τὰς ἐρωτήσω, ὅλοι θὰ τὴν εὑρουν τέρας δυσμορφίας.

Μόνη ἡ γίγας μένει φωτεινὴ ἐνώπιόν της καὶ δύναται νὰ τὴν ἀμυρώσῃ μὲ ἓν της μειδίαμα ἢ μὲ τὸ με-

θυστικὸν ἐκεῖνο λύγωμα τῶν εἰς ἡδυπάθειαν λουσμένων ὀφθαλμῶν της.

Τοιοῦτον δεῖπνον οὐδ' ὁ Αὐγερινὸς ὠνειρεύθη ποτέ. Λαύριον ἐδεσμάτων, οἶνων, ὀπωρῶν, γλυκισμάτων.

Οἱ γέροντες καὶ οἱ σοβαροὶ, οἵτινες εἰς τοιαύτας περιστάσεις καταδικάζονται ν' ἀποκοιμῶνται eu frac, ἀναδείκνυνται οἱ δραστηριώτεροι ἐκμεταλλευταί.

Ὅλοι, ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς ἐμπνεύσεις τοῦ καμπανίτου διατελοῦντες, κατέρχονται εἰς τὸ δόμα τοῦ χοροῦ, ἔνθα ὁ κ. Ρηγάδης καὶ ὁ Σερπιέρης υἱὸς διευθετοῦσι τὰ τοῦ ἐγκύκλου τῆς Ἐφημερίδος.

Καὶ ἄρχεται ὅσῳ ζωηρὸς, τοσούτῳ καὶ ἐν τάξει.

Ἄν ἡ Κυβέρνησις σκέπτεται νὰ προσθέσῃ καὶ ἔδραν κοιλιῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, τῇ συνιστῶμεν ἀπὸ τοῦδε τὴν ἀπαράμιλλον εἰδικότητα ἐν αὐτῷ τοῦ κ. Ρηγάδῃ.

Νέκι ὅλους διόλου φιγοῦραι ποικίλλουσι τὰς γνωστὰς, χορεύουσιν ὅλοι, καὶ ἱκανοποιοῦνται ὅσοι εἶχον παρὰγωνισθῇ εἰς τοῦ κ. Φῶρδ ὑπὸ τῆς ἀδεξιότητος τῶν γραμματιδῶν.

Μόνη ἡ εὐγενὴς κυρία ἐνὸς τμηματάρχου ἐξευγάρωσε τὸ ἐν τῷ ἀνακτορικῷ χορῷ ὀλίστημα, μὴ οὕσα φαίνεται πολὺ εὐτυχὴς εἰς τοὺς καθαλιέρους.

Περὶ τὴν 4ην ὥραν τῆς πρωῒας, ἀπῆρχοντο πάντες, ἀφοῦ ἐτσάμπησαν καὶ πάλιν καὶ, ἀποκοιμίζοντες τὰ λείψανα τῆς ζωηρότερης εὐθυμίας, ὡς μετὰ καλὸν φαγητὸν ἐξακολουθεῖ τις ἐπὶ πολὺ φέρων ἐν τῷ στόματι τὴν νοστιμάδα του.

Μάριος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ.

Λονδίνον 5 Ἰανουαρίου 1882.

Christmas Eve.

Ἐὰν τὸ Christmas Time (ἐποχὴ τῶν Χριστουγέννων) ἐν γένει εἶναι κοινωνικὴ ἐκπαιδείξις, τὸ Christsmas Eve (Παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων) εἶναι κοινωνικὴ ἀνατροπὴ. Τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, ὁ Ἀγγλὸς ἐκτελεῖ τεράστιον ἔλμα ἀπὸ τῆς τυπικῆς τροχίως τοῦ βίου του. Δὲν ἀφίνει μόνον κατὰ